

Ανθρωπιστική κρίση: Τα Σημεία των Καιρών – I

Χάσαμε το κυριότερο χαρακτηριστικό στοιχείο του ανθρώπου, την «ανθρωπιά» μας!

Μέσα στις ζούγκλες και στις σαβάνες πολλές φορές έχει παρατηρηθεί το φαινόμενο οι αγέλες να προστατεύουν τα μέλη τους, ακόμα και αν συντρέχει κίνδυνος για τα ίδια, π.χ. ελέφαντες, βοοειδή, κ.α., που έχουν παγιδευτεί είτε από σαρκοφάγα είτε σε κάποια φυσική παγίδα. Για παράδειγμα, εάν 2-3 λιοντάρια έχουν αρπάξει ένα μέλος τους, η αγέλη επιστρέφει διώχνει τα λιοντάρια και περικυκλώνει το κουρασμένο από την πάλη μέλος τους, προστατεύοντας το έως ότου ξεκουραστεί. Ορισμένες φορές συντρέχουν και όταν δεν ανήκουν στην αγέλη τους, όπως την περίπτωση που κάποιος μικρός ελέφαντας (όχι πολύ μικρός) παγιδεύτηκε σε λασπώδες βαθούλωμα και κάποια μικρή διερχόμενη ομάδα ελεφάντων το βοήθησαν να απεγκλωβιστεί. Πολλά τέτοια παραδείγματα έχουν καταγραφεί και υπάρχουν στο You tube. Παρατηρούμε δηλαδή ότι όταν κινδυνεύει ένα ζώο, η αγέλη τρέχει να συνδράμει.

Τι γίνεται με τους ανθρώπους; Τι γίνεται στην Ελληνική κοινωνία;

Με μεγάλη θλίψη παρατηρώ ότι τα κρούσματα της αδιαφορίας των Ελλήνων για τον συμπολίτη τους πληθαίνουν διαρκώς. Όταν συναντούν κάποιον που βρίσκεται σε οποιαδήποτε μορφή κινδύνου, είναι συνήθως πλέον **η παντελής αναίσχυντη κυνική αδιαφορία**. Σήμερα είναι πεσμένος κάποιος άγνωστος βέβαια, αλλά άυριο ίσως είναι ο ίδιος ή κάποιο αγαπημένο του πρόσωπο. Το αντιλαμβάνεται αυτό; Μπα! Ανάλγητος, αναισθητός και αδιάφορος προχωρά, χωρίς να καταλαβαίνει ότι ίσως σπέρνει συμβάντα που θα τα υποστεί ο ίδιος, διότι εκείνη τη στιγμή με τη στάση του διαχέει στην κοινωνία του αυτήν την ανεπίτρεπτη αμείλικτη συμπεριφορά. Παρατηρώ λοιπόν τους Έλληνες (αυτοί που φωνασκούν υπέρ του ελληνικού φιλότιμου) να συναντούν συμπολίτη τους πεσμένο καταγής, κόβουν ταχύτητα, τον κοιτούν ως 'θέαμα', το θύμα προσδοκά ότι θα τον συνδράμουν, κι ύστερα αυτός απτόητος συνεχίζει τον δρόμο του. Τουλάχιστον να μην έκοβε ταχύτητα; Τουλάχιστον να μην κοιτούσε; Όχι όμως, δεν άντεχε η περιέργειά του, έπρεπε να δει. Πόση κατάντια; Πόση απανθρωπιά κρύβει αυτή η ολοκληρωτική ασύγγνωστη πράξη; Σε τι βαθμό έχει περιέλθει ο ανθρώπινος εκπεσμός;

Φαίνεται ότι στην Ελλάδα η ανθρωπιστική κρίση ξεπέρασε τα όρια. Και βαδίζουμε αδιάφοροι και ανάλγητοι για ότι συμβαίνει γύρω μας. Από πού τότε περιμένουμε να έλθει κάποια αλλαγή; Πώς θα ορθοποδήσουμε; Κάποια υπερβατική δύναμη θα μας βοηθήσει; Και γιατί να το κάνει όταν παρατηρεί τον ανεκδιήγητο εκπεσμό μας; Ολόκληρος απόλυτος και απάνθρωπος εγωιστικός κόσμος ξεδιπλώνεται δίπλα μας, και πρέπει να παλέψουμε να επαναφέρουμε την ανθρωπιά μας, την συμπόνια μας, την ενσυναίσθησή μας. Πρέπει να προσπαθήσουμε σκληρά για να διδαχθεί αυτό το ανεκδιήγητο έμβιο ον που θέλει να ονομάζεται «**άνθρωπος**», ώστε να εξανθρωπιστεί. Από τέτοιες ασύγγνωστες στάσεις ζωής ορισμένων ανάλγητων όντων που θέλουν να λέγονται «άνθρωποι», σκεφθείτε πόσοι έχουν πεθάνει άδικα. **Μια τέτοια στυγνή κυνική και απάνθρωπη αδιαφορία, πώς ονομάζεται; Και λεγόμαστε “άνθρωποι”;**

Αληθινό παράδειγμα: Δικυκλιστής κινείται από Χρυσοκέφαλο προς Νευροκόπι το πρωί (περίπου 09:00, 8/9/2022) και ένας άπειρος ή ανεύθυνος οδηγός¹ οχήματος με συρόμενη καρότσα που μεταφέρει πατάτες κάνει προσπέραση στο κινούμενο δίκυκλο. Ίσως επειδή ερχόταν από απέναντι ένα άλλο όχημα (αν και αρκετά μακριά), **το συρόμενο στρίβει απότομα δεξιά**, κλείνοντας τον δρόμο του δικυκλιστή ωθώντας τον εκτός οδοστρώματος. Καθώς βγαίνει εκτός οδοστρώματος ντεραπάει στα χορτάρια, αρχίζει το γνωστό ζιγκ ζαγκ, προσπαθεί να διατηρήσει της ισορροπία του, γλιστράει χάνει την ισορροπία του -εντωμεταξύ είχε προχωρήσει το όχημα-, κινείται αριστερά διασχίζοντας κάθετα το οδόστρωμα με ζιγκ ζαγκ και καταλήγει πεσμένος στην απέναντι πλαϊνή πλευρά του δρόμου². Το γεγονός είναι ότι ένας πιθανόν άπειρος οδηγός³ ωθεί έναν συνάνθρωπο του σε ένα ατύχημα. Αυτό βεβαίως είναι ένα γεγονός που υποδηλώνει ένα «**Σημείο των Καιρών**»⁴, αλλά θα μπορούσε να είναι ένα τυχαίο γεγονός που προκάλεσαν οι συγκυρίες μέσα στο τρέξιμο της καθημερινότητας, και που θα μπορούσε να συμβεί σε όλους μας.

Τέλος πάντων, καθώς συνέβαιναν όλα αυτά ο οδηγός του προσερχόμενου αυτοκινήτου από την απέναντι πλευρά με διαυγή ορατότητα παρατηρεί όλα τα συμβαινόμενα, φθάνει στο σημείο του συμβάντος, χαμηλώνει την ταχύτητά του, εν κινήσει παρατηρεί ως 'θέαμα' τον πεσμένο δικυκλιστή, και απτόητος ...συνεχίζει κυνικά αδιάφορος τον δρόμο του. Να ένα ακόμα «*Σημείο των Καιρών*», αλλά αυτή τη φορά ανερυθρίαστο και εγκληματικό, διότι αυτή η αδιαφορία μπορεί να στοιχίσει τη ζωή του πεσμένου συνανθρώπου του (έχει συμβεί πολλές φορές).

Εν τέλει! **Ποιος από τους δύο οδηγούς είναι πιο ασυνείδητος και αξιοκατάκριτος;** Στη θέση του πρώτου ίσως έχουμε βρεθεί οι περισσότεροι από εμάς και θεωρώ ότι ήταν πολύ μικρότερης βαρύτητας από τον δεύτερο (Προσοχή! Δεν τον δικαιολογώ). Αλλά όμως ο προσερχόμενος αναισχυντος οδηγός από απέναντι δεν έχει καμιά απολύτως δικαιολογία. **Ασύγγνωστη η πράξη του!** Παρακολούθησε το θέαμα και συνέχισε την πορεία του αδιάφορος για τον συνάνθρωπο του αν ζει, αν πέθανε, αν πονάει, ή αν έστω χρειάζεται κάποια βοήθεια. Έστω, λίγο νερό ή μια καλή λέξη για να συνέλθει από το σοκ. *Πώς να κριθεί ο εν λόγω οδηγός σε σχέση με τα ζώα⁵, που αυτός απλώς... κοίταζε το 'θέαμα';* Αγαπητοί φίλοι, παρατηρούμε μια βαθιά ανθρωπιστική κρίση στην κοινωνία μας, και αν δεν συμβάλλουμε όλοι μαζί να την επιλύσουμε (νουθετικά/παραινετικά, όχι τιμωρητικά), το μέλλον μας πλανάτε ζοφερό.

Αυτά είναι τα «*Σημεία των Καιρών*»! Μέχρι αυτή τη στιγμή θα μπορούσε να πει κανείς ότι είναι κατανοητά και μέχρι ένα βαθμό ανεκτά, πολύ περισσότερο αφού ο δικυκλιστής την έβγαλε με λίγες υλικές ζημιές, κάποιους μώλωπες, λίγο πόνο, αν και η ανασφάλεια που ένιωσε κατόπιν από την αδιαφορία των αρχών του ελληνικού κράτους ήταν τραυματική και δεόντως προσβλητική, διότι η συνέχεια ήταν ακόμα χειρότερη.

Όμως ας αναφέρω ένα ακόμα αληθινό παράδειγμα για να δούμε και την άλλη πλευρά.

Περίπου πριν 6-8 χρόνια, όσο ήμουν ενεργός εκπαιδευτικός, από Βενιζέλου με το ποδήλατο πήγαινα στο σχολείο. Στη διασταύρωση ακριβώς Βενιζέλου – 19^{ης} Μαΐου (και επί της Βενιζέλου) παρατηρώ από μακριά ξαφνικά να πέφτει μια γιαγιά στη μέση του δρόμου. Δύο μαθητές 20-30 μέτρα μακριά την βλέπουν, πετάνε τις τσάντες τους και τρέχουν να συνδράμουν τη γιαγιά. Συγκινήθηκα και ενισχύθηκε η πίστη μου στον «άνθρωπο» (έτσι διορθώνονται οι κοινωνίες). Όταν έφθασα κοντά τους ήδη την πήγαν στην άκρη και την φρόντιζαν. Ρώτησα τα ονόματά τους για να τα πω στον Διευθυντή του σχολείου τους (όπως και έπραξα), ώστε να τους επιβραβεύσουν. Να και η όμορφη πλευρά! Πόσο όμορφοι άνθρωποι ήταν αυτά τα δύο παιδιά;

Μεγάλη διαφορά ο κυνικά ανάλγητος οδηγός με αυτούς τους μαθητές! Μαύρο σκοτάδι ο οδηγός, φως φωτεινό οι μαθητές. Την φιλικότητα, την ανθρωπιά, κτλ, τα έχω παρατηρήσει στην συντριπτική πλειοψηφία των μαθητών ως εκπαιδευτικός. Μήπως εν τέλει εμείς οι μεγάλοι είμαστε το πρόβλημα;

Αντώνης Αναστασιάδης

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ - ΠΑΡΑΙΝΕΣΗ: Αγαπητοί συμπολίτες! Όταν προσπερνάτε δίκυκλα αφήστε μια απόσταση ασφαλείας. Αφού τους προσπεράσετε μην τους κλείνετε αμέσως τον δρόμο. Σκεφθείτε την εικόνα αυτή.

Συνεχίζεται...

...

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΕΛΟΥΣ

- ¹ Γενικά ο οδηγός εκείνη τη στιγμή είναι με μειωμένες ικανότητες, είτε είναι άπειρος (αδαής) είτε υπό την επήρεια αλκοόλ/αϋπνίας/κούρασης/κτλ.
- ² Ίσως κάποιο κύμα αέρα που προξένησε το όχημα με την ρυμουλκούμενη καρότσα να συνέβαλε σε αυτά τα συμβάντα.
- ³ Διότι τέτοιο σφάλμα δεν το κάνει επαγγελματίας οδηγός, ο οποίος έστω μηχανικά θα λειτουργούσε σωστά, εκτός αν ήταν υπό την επήρεια αλκοόλ, αϋπνίας, κτλ. Το λέω μετά βεβαιότητας αυτό, διότι καθώς κινούμαι συχνά στους δρόμους με δίκυκλο και έχω γυρίσει όλη τη Δράμα, Καβάλα, Σέρρες, Ασπροβάλτα, έως και Θεσσαλονίκη, παρατηρώ ότι οι επαγγελματίες οδηγοί, κυρίως οι οδηγοί ΚΤΕΛ και νταλίκας, είναι οι πιο καλοί και οι πιο προσεκτικοί οδηγοί. Δεν αποκλείεται βεβαίως κάποια εξαίρεση ασυνείδητου οδηγού, αλλά οι πιθανότητες είναι να ήταν άπειρος οδηγός (δεν αποκλείεται και χωρίς δίπλωμα).
- ⁴ (κυρίως όταν επαναλαμβάνεται το γεγονός)
- ⁵ Ο δικυκλιστής νομίζω ότι θα είχε περισσότερη τύχη στις αφρικανικές ζούγκλες.